

Arrest

nr. 280 543 van 22 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, *(tot 31 oktober 2022 vertegenwoordigd door zijn voogd)*, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 1 oktober 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 9 oktober 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 maart 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 8 april 2022.

1.3. Op 26 juli 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 juli 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Hazara-etniciteit en geboren te zijn op (...) 2004. Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Tajrib in het district Kiti van de provincie Daykundi. U ging nooit naar school, maar hielp uw zus wel met werken op het land. Toen u klein was, verliet uw vader Afghanistan en hij ging samen met uw oudere broer naar Iran. Hij had namelijk problemen gehad met de Taliban omdat hij tot de hazara-etniciteit behoorde en een groep had opgestart die streed tegen de Taliban. Na zijn vertrek naar Iran had u geen contact meer met hem en u heeft ook geen herinneringen meer aan hem. Uw moeder overleed toen u erg jong was en u groeide vervolgens op bij uw zus Najiba in Tajrib. De Taliban kwam één keer per week à één keer per maand naar het dorp om de kinderen van de inwoners die voor het leger werkten te ontvoeren. U verstopte zich dan telkens in de tandoor. Toen de Taliban op een keer in 2015 langskwamen bij u thuis gebruikten ze geweld naar uw zus toe. Ze besloot daarop om u aan enkele dorpelingen te geven die dan samen met u naar Iran vertrokken. Daar woonde u ongeveer een jaar en u werkte er met keramiek. Vervolgens ging u naar Turkije, waar ongeveer twee jaar bleef. Uw zus kwam later ook naar Iran, maar toen ze daar aankwam was u al vertrokken naar België. U kwam in 2020 aan in België. Op 9 oktober 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord of gestraft te worden door de Taliban omwille van uw vader zijn profiel. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader; een kopie van de taskara van uw schoonbroer Saifullah; een kopie van de taskara van uw zus Najiba; de aanvragen voor een elektronische identiteitskaart van uw familieleden in Iran bij de Afghaanse ambassade; een brief van uw voogd betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig op de helling zet door inconsistente verklaringen af te leggen betreffende uw profiel. Zo stelt u op de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat u in totaal vier jaar naar school ging. Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u dan weer nooit naar school te zijn gegaan en dat u niet wist waar er een school was (CGVS, p.6). Deze inconsistenties in uw verklaringen over uw profiel doen dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid gezien hieruit blijkt dat u zich als een ongeschoold persoon wil voordoen. Bovendien is het ook frappant dat men naar aanleiding van uw constante tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ besloot een leeftijdsonderzoek te doen, waaruit evenwel niet kon blijken of u al dan niet jonger dan achttien was. Vervolgens legt u erg inconsistente verklaringen af over de redenen waarom u Afghanistan verliet. Zo stelt u op de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat u Afghanistan verliet omwille van familiale problemen, aangezien u niemand had die voor u kon zorgen. Bij de DVZ stelt u dan weer dat u Afghanistan verliet

omdat de Taliban jullie regio bezette, zij tegen hazaramensen zijn en reeds enkele hazarajongens door hen werden meegenomen (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). U vreesde dat dit ook aan u zou kunnen gebeuren maar stelde wel specifiek dat er u persoonlijk niets was overkomen met de Taliban (ibid.). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dan weer dat de Taliban u wilde ontvoeren omdat ze ontdekt hadden dat uw vader vroeger streed tegen de Taliban (CGVS, p.15). Deze grote discrepanties in uw asielmotieven doen dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Voorts kan er, betreffende uw bewering dat u niemand had om voor u te zorgen, worden opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud nochtans verklaarde opgegroeid te zijn bij uw oudere zus Najiba nadat uw vader met uw oudere broer naar Iran ging (CGVS, p.5-9). Ook bij de DVZ beaamt u dat uw zus Najiba u opvoedde (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Hieruit blijkt dan ook niet dat u familiale problemen had en dat er niemand voor u wilde zorgen. Bovendien zet u bij het CGVS een relaas uiteen over de strijd van uw vader tegen de Taliban en dat hij daarom naar Iran ging (CGVS, p.7). Bij de DVZ vermeldt u dan weer niets over de activiteiten van uw vader tegen de Taliban en stelt u louter dat uw vader na de dood van uw moeder hertrouwde en jullie dan verliet (vragenlijst CGVS bij DVZ). Op de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling stelde u dan weer dat u uw vader voor het laatste zag toen u Afghanistan verliet. Deze inconsistenties ondermijnen dan ook nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw beweerdde familiale problemen. Wat betreft uw vrees tegenover de Taliban omwille van de strijd die uw vader voerde tegen de Taliban dient te worden opgemerkt dat deze niet gegrond is. U stelt namelijk meermaals dat uw vader Afghanistan reeds verliet toen u klein was en dat u zich zijn gezicht niet meer herinnert (CGVS, p.7). Dit impliceert dat hij deze strijd reeds vele jaren geleden zou hebben gevoerd. Het is dan ook niet aannemelijk dat de Taliban er dan pas in 2015 achter zou zijn gekomen wie uw vader was en daarop naar uw huis kwamen om u te zoeken (CGVS, p.12, 15), zeker gezien ze volgens u wel wekelijks of maandelijks naar het dorp kwamen om de kinderen van de overheidssoldaten te ontvoeren (CGVS, p.12). Hieruit blijkt dat de Taliban over uitgebreide informatie zou beschikken over de inwoners van uw dorp. Indien ze u werkelijk hadden willen vervolgen omwille van de activiteiten van uw vader kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze u dan wel eerder hadden weten te vinden. Bovendien kan u ook amper iets vertellen over de activiteiten van uw vader. Zo zou u enkel via uw zus hebben gehoord dat hij strijd voerde tegen de Taliban omdat die tegen de hazara's waren (CGVS, p.15-16). Dit zou tevens de reden zijn geweest waarom uw vader naar Iran ging (CGVS, p.7). Dat u bij de DVZ echter stelt dat uw vader na de dood van uw moeder hertrouwde en jullie dan verliet (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5) is dan ook opmerkelijk en roept tevens enkele vragen op bij de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel van uw vader. Ook het feit dat u bij de DVZ stelde nooit zelf persoonlijk problemen te hebben gehad met de Taliban, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen in Afghanistan nog verder. Daarnaast verklaarde u op de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat u uw vader voor het laatst zag zo'n vijf jaar geleden toen u Afghanistan verliet. Uw incoherente verklaringen over uw vader doen dan ook vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op waar en in welke omstandigheden uw familie zich werkelijk bevindt. Bovendien is het ook frappant dat u stelt uw vader niet te kennen en niet met hem te zijn opgegroeid (CGVS, p.7), maar wanneer uw zus naar Iran vertrekt komt ze na al die jaren plots wel terug in contact met hem (CGVS, p.8). Hierdoor zou u dan de taskara van uw vader hebben kunnen bekomen en informatie hebben over uw (half)broers en -zussen (CGVS, p.8, 9, 13). Het is echter wel erg toevallig dat uw zus na vertrek naar Iran terug in contact komt met uw vader en allerhande informatie over hem heeft. Het is dan ook niet erg plausibel dat u of uw zus voorheen geen contact meer hadden met jullie vader, zeker gezien u op de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling stelde dat uw broers en zussen allemaal geboren zijn in Daykundi. Dit doet dan ook vermoeden dat u weldegelijk met uw vader en uw broers en zussen opgroeide. Bij de DVZ stelde u bovendien wederom inconsistent dat u niet weet waar uw broers en zussen geboren werden (verklaring DVZ, punt 17). Voorts haalde uw advocaat ook nog aan dat reeds geruime tijd in Europa woont en de Europese normen en waarde zou hebben omarmd (CGVS, p.19). Zo deed u bijvoorbeeld niet mee aan de ramadan (ibid.). Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de

negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent en haalt dit gegeven bovendien zelf niet aan. Waar uw advocaat verwijst naar uw lang verblijf in Europa en niet hebben gevolgd van de ramadan, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde bij terugkeer naar Afghanistan kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Op 12 april 2022 ontving het CGVS een e-mailbericht van uw voogd waarin zij vertelt dat u het slachtoffer bent geworden van agressie door enkele mede-Afghanen omdat u niet deelnam aan de Ramadan. Ze voegt hierbij ook een medisch attest met een verslag van uw verwondingen, een verslag van de verklaringen die u aflegde bij de Belgische politie alsook een verslag van Fedasil over het incident. Echter dient er te worden opgemerkt dat deze problemen zich in België voordeden. Voor een beoordeling van uw nood aan internationale bescherming wordt een afweging gemaakt ten opzichte van uw land van herkomst, zijnde Afghanistan. Bijgevolg valt dit incident niet onder de draagwijdte van deze beslissing en wijzigt deze gebeurtenis ook niets aan bovenstaande vaststellingen. Ten slotte haalt u ook nog de algemene situatie van hazara's in Afghanistan aan. U stelt namelijk dat het duidelijk is voor de hele wereld dat de Taliban Hazara mensen slecht behandelen en dat het wrede mensen zijn die geweld gebruiken tegen de hazara's. U voegt daar nog aan toe dat er geen veiligheid is voor hazara's in Afghanistan (CGVS, p.15). Echter dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk maakt dat u persoonlijk geviséerd werd door de Taliban omdat u tot de hazara-etnie behoort. Het louter verwijzen naar de situatie van sjiiitische moslims of Hazara in Afghanistan volstaat dan ook niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. Uit de EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021 (beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en het EASO-rapport Afghanistan.Country Focus van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban.

Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering. U haalt echter geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op uw persoon of dat u hiervan het slachtoffer zou worden. Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich vooral voor in de grootste steden. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban. Uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken. Het komt aan u toe om concrete, op uw persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat u persoonlijk omwille van uw etnische afkomst als Hazara dreigt te worden gevisieerd of vervolgd, alwaar u in gebreke blijft. U blijft hierover echter in gebreke. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO

Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel

bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd

Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een

inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Zo bevatten de door u neergelegde taskara's en aanvragen voor elektronische identiteitskaarten van uw familieleden louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Wat betreft de brief van uw voogd aangaande de veiligheidssituatie dient te worden opgemerkt dat deze geen objectieve informatie betreft die de analyse van de situatie in Afghanistan van het CGVS kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.4. Op 31 oktober 2022 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist in eerste instantie de motieven van de bestreden beslissing inzake zijn asielrelaas. In dit verband wijst hij erop dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet alles verteld heeft omdat hem daar gezegd werd dat hij kort moest zijn. Ook vond dit eerste "onderhoud" plaats zonder voogd of advocaat, terwijl hij minderjarig was, zodat hem het voordeel van de twijfel moet worden gund.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker op het risico van vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa, de precare socio-economische en humanitaire situatie, zijn profiel als Hazara en op de zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij duizend burgers het leven hebben verloren sinds de taliban aan de macht zijn gekomen. Verzoeker verwijst naar en citeert in dit verband uit diverse artikelen en rapporten.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stavingstukken:

- ASYLOS "Afghanistan – COI Repository, 1st September 2021 – 6th July 2022 » pp. 35-43, 135-136 (stuk 3) ;

- UNAMA « Human Rights in Afghanistan 15 August 2021 – 15 June 2022 », pp.10-12 (stuk 4).

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en geeft hij de weblinken van onder meer volgende rapporten:

- OSAR "Afghanistan: Profils à risque" 31 oktober 2021 ;
- OSAR « Afghanistan : traitement pas les talibans de personnes soupçonnées d'être liée à la résistance armée » 8 juni 2022 ;
- OFPRA « Afghanistan : la situation des Hazaras depuis le retour au pouvoir des talibans » 24 januari 2022 ;
- Nansen profiel "De beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan" 7 mei 2021;
- ECRE "Study: Experiences and Perspectives of Deported Afghans in the context of current political and economic developments in Afghanistan" 11 juni 2021;
- UK Home Office "Country Policy and Information Note Afghanistan : Afghans perceived as 'Westernised'" juni 2021 ;
- Info Migrants « Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime' » 6 september 2021 ;
- ONU Infos « éviter la famine : une priorité immédiate pour 3,5 millions d'Afghans » 3 december 2021 ;
- World Food Programme "Our presence is hope: call for US\$ 2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan" 22 januari 2022;
- Human Rights Watch "Afghanistan: Taliban deprive women of livelihoods identity" 18 januari 2022;
- OHCHR "Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan" 7 maart 2022 ;
- EASO "Afghanistan Country Focus : Country of Origin Information Report", januari 2022;
- Nansen Note 2-22 "The use of the UNHCR and European Asylum Agency policy guidelines in Afghan cases", 2022.

2.2.2. Op 18 oktober 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (deze COI-focus wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten:

(1) verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt reeds ernstig op de helling gezet door inconsistente verklaringen inzake zijn profiel, hij ging al dan niet vier jaar naar school;

(2) verzoeker legt erg inconsistente verklaringen af over de redenen waarom hij Afghanistan verliet: omwille van familiale problemen, omwille van zijn Hazara-etnie, omdat de taliban hem wilden ontvoeren omdat zijn vader vroeger tegen hen streed;

(3) inzake verzoekers verklaring dat hij niemand had die voor hem zorgde, verklaarde verzoeker nochtans opgegroeid te zijn bij zijn oudere zus, ook inzake het vertrek van zijn vader naar Iran legt hij inconsistente verklaringen af;

(4) verzoekers vrees tegenover de taliban omwille van de strijd die zijn vader tegen hen voerde, is niet gegrond;

(5) verzoeker kan amper iets vertellen over de activiteiten van zijn vader, de incoherente verklaringen over zijn vader doen vermoeden dat hij geen zicht wenst te bieden op waar en in welke omstandigheden zijn familie zich werkelijk bevindt;

(ii) verzoekers advocaat haalde aan dat verzoeker reeds geruime tijd in Europa woont en de Europese normen en waarden zou hebben omarmd, zo deed hij vb. niet mee aan de ramadan; uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben

verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft dat hij het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij terugkeer; verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; verzoeker heeft niet aangetoond dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen;

(iii) het incident waarbij verzoeker het slachtoffer werd van mede-Afghanen omdat hij de ramadan niet volgde speelde zich af in België en verzoekers nood aan internationale bescherming wordt bekeken ten opzichte van Afghanistan, zodat dit incident niet onder de draagwijdte valt van deze beslissing;

(iv) verzoeker haalt de algemene situatie van Hazara's in Afghanistan aan: doorheen zijn verklaringen maakt hij echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk geviséerd werd door de taliban omdat hij tot de Hazara-etnie behoort; het louter verwijzen naar de situatie van sjiiitische moslims of Hazara in Afghanistan volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming; verzoeker haalt geen elementen aan die er *in concreto* op zouden wijzen dat bepaalde incidenten (inzake Hazara die ook vroeger lid waren van het ANSF, inzake controle over het grondgebied en verdrijvingen) betrekking hebben op zijn persoon of dat hij hiervan het slachtoffer zou worden; ISKP heeft een anti-sjiitische agenda, de aanslagen doen zich vooral voor in grote steden en in hoofdzaak tegen leden van de taliban; er zijn geen aanwijzingen van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of religie, verzoeker toont geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij persoonlijk wordt geviséerd als Hazara;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(vii) de documenten die verzoeker voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Bijzondere procedurele noden

De Raad merkt op dat verzoeker op 31 oktober 2022 de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft. Op het ogenblik waarop hij werd gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), was hij nog minderjarig.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 17 jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Dari en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Hieruit blijkt de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker de taliban. Verzoekers vader had problemen gehad met de taliban omdat hij tot de Hazara-etniciteit behoorde en een groep had opgestart die streed tegen de taliban. Zijn vader verliet Afghanistan toen verzoeker nog klein was en vestigde zich in Iran. Verzoeker groeide in Afghanistan op bij zijn oudere zus en haar man. De taliban kwamen geregeld langs in het dorp om kinderen te ontvoeren van wie de vader voor het leger werkte. In 2015 kwamen ze bij verzoeker thuis langs, verzoeker verstopte zich en de taliban gebruikten geweld tegen zijn oudere zus. De dag erna stuurde verzoekers zus hem naar Iran, samen met nog andere personen uit het dorp.

2.3.5.2. In het verzoekschrift voert verzoeker vooreerst aan dat er geen tegenspraak is in zijn verklaringen waarom hij Afghanistan verlaten heeft, namelijk omdat hij behoort tot de etnische groep van de Hazara's die door de taliban worden vervolgd, dat de taliban hem wilden ontvoeren omdat ze hadden ontdekt dat zijn vader vroeger streed tegen de taliban, dat hij niemand heeft om voor hem te zorgen in Afghanistan gezien zijn moeder stierf toen hij klein was en zijn vader hem in de steek liet, hertrouwde en naar Iran ging omdat hij problemen had. Dit zijn dus wel degelijk ook familieproblemen. Verzoeker werd opgevoed door zijn oudere zus die nu in Iran is. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens het interview bij de DVZ niet alles heeft kunnen uitleggen omdat hij het kort moest houden. Inzake de "fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling" meent verzoeker dat het belangrijk is om soepel te zijn en niet te veel belang te hechten aan de verklaringen die daarin worden gedaan, dit onderhoud vond immers plaats zonder dat verzoeker, toen minderjarig, werd bijgestaan door een voogd of advocaat, hij wist niet dat hij zijn vrees volledig moest uitleggen. Hij blijft erbij dat hij niet verklaard heeft dat hij in Afghanistan vier jaar naar school is geweest.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot een uitleg *post factum* en tot het vasthouden aan eerder afgelegde verklaringen die ongeloofwaardig, dan wel inconsistent werden bevonden.

Verzoeker toont echter niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van een begripsprobleem tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Integendeel bevat de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich vertaal- en/of begripsproblemen zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na het interview geen opmerkingen gemaakt met betrekking tot het verloop van het interview en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst heeft ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Dari, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS laat verzoeker enkel optekenen dat hij niet over alles heeft gesproken, dat hij alleen het belangrijkste verteld heeft, dat ze hem zeiden dat hij kort moest zijn en dat hij bij het CGVS over alles moest praten (notities CGVS, p. 3). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het verslag van het

interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen correcte weergave zou zijn van het verloop van dit interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Verzoeker ontkent niet dat hij bij de DVZ verklaarde dat hij Afghanistan verliet omdat de taliban zijn regio bezetten, ze tegen de Hazara's zijn en reeds enkele Hazara-jongens hadden meegenomen en dat er hem persoonlijk nog niets was overkomen, hij had schrik dat hem hetzelfde zou overkomen (administratief dossier, stuk 7, deel DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat in 2015 de taliban naar zijn huis kwamen en naar hem op zoek waren omdat ze ontdekt hadden dat zijn vader vroeger tegen hen had gestreden (notities CGVS, p. 15). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het verzoekschrift, betreft dit niet louter een verdere uitleg maar vormt dit een tegenstrijdigheid inzake het feit of hij zelf reeds persoonlijk problemen had gekend met de taliban.

Ook inzake het feit dat verzoekers vader er niet was en dat verzoeker daarom werd opgevoed door zijn oudere zus, legt verzoeker geen eenduidige verklaringen af en kan het geheel van zijn verklaringen niet samengevat worden tot het feit dat hij familiale problemen had, zoals hij in het verzoekschrift stelt. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat zijn oudere zus hem opvoedde (administratief dossier, stuk 7, deel DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5) en ook bij het CGVS verklaarde hij te zijn opgegroeid bij zijn oudere zus (notities CGVS, p. 7). Inzake de reden waarom verzoekers vader er niet was om hem op te voeden, verklaarde verzoeker bij de DVZ dat zijn vader na de dood van zijn moeder hertrouwde en hen dan verliet (administratief dossier, stuk 7, deel DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat zijn vader indertijd een groep had opgestart om tegen de taliban te vechten, dat hij toen onderdrukt werd door de taliban en het land verliet na de dood van verzoekers moeder (notities CGVS, p. 7). De Raad volgt het CGVS dat er wel degelijk een verschil is tussen het feit dat verzoekers vader de familie verliet omdat hij na de dood van hun moeder hertrouwde en de kinderen van zijn eerste vrouw achterliet, ofwel dat verzoekers vader de familie verliet, na de dood van hun moeder, omdat hij problemen had met de taliban. Zelfs als rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker, gezien zijn jonge leeftijd, al deze feiten slechts van zijn zus vernam, dan nog kan verwacht worden dat zijn zus een onderscheid zou gemaakt hebben tussen het vertrek van de vader wegens een nieuwe echtgenote of wegens problemen met de taliban. Wat er ook van zijn, het onaannemelijk karakter van het vertrek van zijn vader wegens problemen met de taliban wordt bevestigd door het motief in de bestreden beslissing dat dit vertrek al van lang geleden was, de vermeende strijd van zijn vader tegen de taliban dus ook, zodat het vreemd is dat de taliban pas in 2015 zou te weten komen wie verzoekers vader is en daarom verzoeker zou willen ontvoeren. Hiertegen brengt verzoeker in het verzoekschrift in dat er rekening mee moet worden gehouden dat de taliban toegang hebben tot informatie die jaren teruggaat. In dit verband wordt opgemerkt dat de informatie die verzoeker gebruikt om deze bewering te staven (OSAR, "Afghanistan: profils à risque" 31 oktober 2021) handelt over informatie die de taliban hebben over personen met risicoprofielen zoals vroegere leden van de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten, militante feministen en journalisten. Verzoekers vader valt niet onder dit profiel gezien verzoekers verklaringen dat zijn vader zelf "een groep had opgestart" tegen de taliban, hieruit blijkt niet dat zijn vader voorheen een lid zou zijn geweest van het leger of van de nationale veiligheidsdiensten.

Op de "fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling" verklaarde verzoeker dat hij zijn vader voor het laatst gezien had vijf jaar geleden toen hij uit Afghanistan vertrok en ook dat zijn vader hertrouwd was en niet meer naar hem omkeek (administratief dossier, stuk 7, deel DVZ, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 9 oktober 2020). Bij de DVZ (administratief dossier, stuk 7, deel DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5) antwoordde verzoeker op de vraag waarom hij geen contact meer had met zijn vader dat zijn vader na de dood van zijn moeder hertrouwde en hen verliet en bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij zich het gezicht van zijn vader niet herinnert omdat hij erg jong was toen zijn vader het huis verliet en dat hij hem nooit gezien heeft (notities CGVS, p. 7). Zelfs al houdt men rekening met de jonge leeftijd waarop verzoeker Afghanistan verliet (hij was toen tien of elf jaar) en met het feit dat deze fiche zonder bijstand van een voogd of advocaat werd opgesteld, dan nog kan van hem verwacht worden dat hij eenduidige verklaringen aflegt over het feit of hij zijn vader nog gezien heeft of niet voor zijn vertrek uit Afghanistan. De Raad meent dat van een kind mag worden verwacht dat het zich kan herinneren of het zijn eigen vader "nooit gezien" heeft of wel nog gezien heeft "vijf jaar geleden" bij een belangrijke gebeurtenis zoals een vertrek uit het land.

Hieraan wordt toegevoegd dat het inderdaad frappant is dat verzoekers zus die hem heeft opgevoed, na haar vertrek naar Iran terug in contact komt met hun vader en allerlei informatie over hem en via hem heeft (notities CGVS, p. 8). Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat zijn zus pas toen ze in Iran was via via vernam waar haar vader zich in Iran bevond en hem zo kon terugvinden, is een *post factum* bewering die hieraan geen afbreuk doet. De Raad sluit zich er bijgevolg bij aan dat verzoekers

incoherente verklaringen in dit verband doen vermoeden dat hij geen zicht wenst te bieden op waar en in welke omstandigheden zijn familie zich werkelijk bevindt.

De Raad sluit zich dus aan bij de motieven van de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, gezien 1) hij erg inconsistente verklaringen aflegt over de redenen waarom hij Afghanistan verliet: omwille van familiale problemen of omwille van zijn Hazara-etnie of omdat de taliban hem wilden ontvoeren omdat zijn vader vroeger tegen hen streed, 2) ook inconsistente verklaringen aflegt over dat er niemand voor hem zorgde of dat zijn oudere zus dit deed en over het vertrek van zijn vader naar Iran, 3) zijn vrees tegenover de taliban omwille van de strijd die zijn vader tegen hen voerde, niet gegrond is, 4) verzoeker amper iets kan vertellen over de activiteiten van zijn vader en de incoherente verklaringen over zijn vader doen vermoeden dat hij geen zicht wenst te bieden op waar en in welke omstandigheden zijn familie zich werkelijk bevindt.

2.3.5.3. Vervolgens gaat verzoeker in op zijn Hazara-etniciteit. Zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van 18 oktober 2022 is de commissaris-generaal op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie van oordeel dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie, dat verzoeker evenmin informatie aanbrengt waaruit zulks zou blijken en dat het loutere feit dat hij Hazara is, onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in zijn hoofde aannemelijk te maken. De verwerende partij beperkt zich hiertoe en voert geen verdere risicoanalyse uit op basis van verzoekers individuele omstandigheden zoals die evenwel wordt aanbevolen in de EUAA "Common Analysis and Guidance Note Country Guidance: Afghanistan" van april 2022 (hierna: EUAA Country Guidance), p. 77-86.

2.3.5.3.1. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt het volgende (EASO "Afghanistan Country Focus Country of Origin Information Report" van januari 2022, (p. 41-43), EUAA "Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation" van augustus 2022 (p. 50 e.v.), "Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals" van de EUAA van augustus 2022 (p. 132 – 144).

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara waren die vroeger lid waren van het ANSF. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben verwoed. Daarnaast zouden de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi-rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiitische Hazara-gemeenschap benoemd als adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige 'inclusie' van Hazara in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden.

Dit neemt niet weg dat individuen van Hazara-origine nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie.

Gedwongen uitzettingen van Hazara vonden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmond en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de de facto rechtbanken. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara na de val van de voormalige Afghaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders hebben vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban deze zien, bv. omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er was een *anti*-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara. ISKP viseert echter ook Hazara omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (improvised explosive device) aanvallen, waarbij bussen werden geviseerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap geviseerd worden door ISKP, die een anti sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiitische Hazara leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in 16 provincies aanvallen van ISKP plaats; het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in 11 provincies; in dezelfde periode het jaar daarvoor in 6 provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kaboel en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de taliban viseerden.

Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

In de "Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals" van de EUAA van augustus 2022 (p. 132-144), wordt gesteld dat voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara wonen het minst werden getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de taliban. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara en andere sjiitische moslims. Uit het USDOS "Afghanistan 2021 Human Rights Report" van 12 april 2022, vermeld in het EUAA rapport, blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wensten sektarische opsplitsingen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara na de machtsovername; de taliban zijn niet geneigd om de Hazara te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara na de machtsovername door de taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden gevisieerd, voornamelijk minibusjes gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara zoals overheidspersoneel, journalisten en NGO-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen in gebieden waar de Hazara verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e-Sharif, Kandahar en Kunduz. De provincie Baghlan wordt omringd door Kaboel, Mazar-e-Sharif en Kunduz. Door de provincie Baghlan loopt een drukke verbindingsweg die Kaboel verbindt met Mazar-e-Sharif enerzijds en Kunduz anderzijds. Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara. Deze aanvallen tegen de Hazara blijven voortduren, zeker tot 25 mei 2022. ISKP heeft via Telegram-kanalen laten weten dat ze sjiitische moslims viseren van "*Baghdad tot Khorasan*".

2.3.5.3.2. Uit het geheel van beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara. De Raad sluit zich dan ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie en dat het loutere feit Hazara te zijn op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die de vermelde informatie weerlegt of ontkracht, noch toont hij met concrete gegevens en elementen aan dat de commissaris-generaal op basis van deze informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. De hoedanigheid van Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara, is er evenwel sprake van een zeer precaire algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

2.3.5.3.3. In de EUAA Country Guidance van april 2022 worden Hazara dan ook aangemerkt als een risicoprofiel daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst in haar aanvullende nota en die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen, met name sjiieten, enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiiet. De meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiiet.

In de EUAA Country Guidance wordt over sjiieten, gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiiten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo vormen regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden, vallen personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van verzoeker voormelde risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn. Aldus stelt de Raad het volgende vast.

Verzoeker is een Hazara waarvan niet wordt betwist dat hij op tien- of elfjarige leeftijd Afghanistan verlaten heeft in 2015. Hij heeft dan een jaar in Iran verbleven en twee jaar in Turkije. In 2020 kwam hij op zestienjarige leeftijd toe in België.

Bij deze merkt de Raad nog op dat, aangezien een meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan tot de Hazara behoort en Hazara omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara dan ook de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjiiten, waarbij ISKP de belangrijkste actor van vervolging is.

Wat betreft de operationele capaciteit van ISKP, blijkt uit de "Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation" van de EUAA van augustus 2022 dat sedert juni 2022 het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan omvat, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. Verzoeker is evenwel afkomstig uit Daykundi in centraal Afghanistan.

Uit hetzelfde rapport blijkt dat lidstaten van de VN in mei 2022 de getalsterkte van ISKP schatten tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Daykundi. Daykundi ligt in centraal Afghanistan en maakt deel uit van de regio's waar veel Hazara wonen. De Hazara maken er ongeveer 86 % van de bevolking uit (p. 105). Momenteel lijkt het gebied waar ISKP actief is, niet centraal Afghanistan te omvatten. Volgens ACLED waren er in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 veertien veiligheidsincidenten in de provincie Daykundi, waarvan vier gecodeerd werden als gevechten, twee als explosies/geweld vanop afstand en acht als geweld tegen burgers. Er waren hierbij twintig dodelijke slachtoffers. Het geweld tegen burgers had vooral betrekking op Hazara die voorheen lid waren van de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten.

Uit de COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 die de verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft voorgelegd en die kan worden beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, blijkt dat er in de provincie Daykundi achttien veiligheidsincidenten werden gecodeerd. Aan vier incidenten werd geoprecisiecode 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is en die worden ingevoerd onder de hoofdplaats van

de provincie) toegekend. Het gaat om een gewapende confrontatie tussen de taliban en het National Resistance Front (battles); de explosie van een door het Afghanistan Freedom Front geplaatste bembom bedoeld voor een talibanvoertuig (explosions/remote violence); een incident waarbij een Hazara arts om het leven kwam nadat een talibanvoertuig hem had aangereden en de aanhouding en foltering van een aantal familieleden van voormalige militairen (violence against civilians).

In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat veel verdrijvingen door de taliban plaatsvonden van Hazara in de provincie Daykundi. Dit blijkt inderdaad uit de beschikbare informatie. Volgens de informatie die verzoeker aanbrengt, blijken deze verdrijvingen vooral plaatsgevonden te hebben in de districten Gizab en Pato terwijl verzoeker afkomstig is uit het district Kiti. *In casu* blijkt voor verzoeker zowel de taliban een actor van vervolging te zijn als in mindere mate ISKP.

2.3.5.3.4. In het verzoekschrift wordt er ook op gewezen dat verzoeker als verwesterd zal worden gepercipieerd, dat hij geen praktiserend moslim is hoewel hij zichzelf wel als sjiitische moslim beschouwt. Hij is nooit naar de madrassa geweest, niemand leerde hem bidden of de Koran reciteren, hij doet niet mee aan de ramadan, wat ook blijkt uit een incident in het centrum waar hij om deze reden werd aangevallen door andere Afghaanse jongens.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij stelde dat hij een sjiitische moslim is maar dat hij niet weet hoe hij moet bidden of de koran moet reciteren, dat er geen madrassa was in zijn dorp (notities CGVS, p. 10). Uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier, stuk 4, e-mail van verzoekers voogd d.d. 12 april 2022; medisch attest d.d. 8 april 2022; PV nr. NE.43.L2.001870/2022 van de politie Semois et Lesse d.d. 11 april 2022; "Fiche de signalement Incident" van Fedasil d.d. 8 april 2022) blijkt dat verzoeker werd aangevallen door twee andere Afghaanse jongemannen omdat hij in de vooravond een cola aan het drinken was en zo de vasten van de ramadan niet respecteerde. De commissaris-generaal stelt terecht dat verzoekers vrees moet worden beoordeeld ten opzichte van Afghanistan, maar dit is een element dat moet worden meegenomen in de beoordeling of verzoeker als Hazara als verwesterd zal worden gepercipieerd.

Verzoeker is een Hazara waarvan niet wordt betwist dat hij in 2015 op tien- of elfjarige leeftijd Afghanistan verlaten heeft. Verzoekers netwerk in Afghanistan lijkt beperkt te zijn gezien hij opgroeide bij zijn zus, die zich nu met de rest van de familie in Iran bevindt. Verzoeker stelt dat hij een sjiitische islamiet is maar dat hij niet praktiserend is, er wordt niet betwist dat hij niet meedeed aan de ramadan. Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban en ISKP is het niet onredelijk te besluiten dat er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt, zeker gelet op zijn etnie. De Raad herinnert eraan dat de Hazara in Afghanistan reeds worden gezien als verwesterd, minstens het westen meer genegen.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

De Raad besluit dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van huidige precare situatie van de Hazara en de sjiitische moslims in Afghanistan, *in casu* voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te nemen. Gelet op zijn Hazara-origine alsook een vermeende verwestering kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET